

Levefoden

Jeg ser på en masse,
men altid fra neden.
Jeg mærker den krasse
belægning i heden,
den isnende flade
i vinterens mørke,
den muntre og glade
i sommerens tørke.

Jeg hører det meste,
men siger slet intet.
Det tror jeg, de fleste
vil have forventet.
Og hvis jeg fik sagt lidt
en dag ud i luften,
så blev det vist ret skidt
og uden fornuften.

Jeg tynges af vægten
fra verdens befolkning.
Jeg følger med slægten
og hører dens tolkning
af jorden og livet,
en verden, der brænder,
så godt vi fik givet
de hjælpende hænder.

Min form er min bærers,
og den er forskellig.
Det hele skal læres,
men jeg er jo villig.
Jeg kan intet gøre,
men bliver i troen:
at bæreren snører
og bliver i skoen.